

NHỚ QUÊ HƯƠNG

Kính thưa quý vị quan khách,

Tôi xin được gửi đến quý vị quan khách lời chào thân mến nhất, và xin cảm ơn tất cả quý hội đoàn đoàn thể và thân hữu đã góp công cho buổi lễ hôm nay.

Kính thưa quý vị, có lần con tôi đã hỏi tại sao cha buồn và thường hay nhớ quê hương mỗi khi tháng tư về, và quê hương mình không phải là America hay sao? Câu hỏi này đã làm tôi suy nghĩ. Quê hương là gì mà đã qua bao năm sống đời tha hương sao mình vẫn thương vẫn nhớ. “Quê Hương”, một danh từ trừu tượng mà mộc mạc, đơn sơ, giờ đây đã 47 năm rồi mà hai chữ Quê Hương vẫn gây ra trong ta những nhói đau ray rứt và những niềm thương nỗi nhớ tràn đầy của những người xa xứ. Trong chúng ta, có những người quê hương là những tinh làng Miền Bắc xa xôi bỏ lại trong thời thơ ấu đã phai mờ trong ký ức, cả đời người vẫn chưa một lần trở lại. Có những người quê hương là Cố Đô Huế mộng mơ có chùa Thiên Mụ bên dòng Sông Hương, có những chiếc áo dài trắng tan trường qua Cầu Trường Tiền về Thôn Vĩ Dạ. Có những người quê hương là những hàng thùy dương nghiêng giáng trên bờ biển cát trắng Miền Trung cùng tiếng sóng rạt rào ru ngủ tuổi thơ. Có những người quê hương là những vùng cao nguyên có những cây thông già ẩn hiện trong sương mù vi vu theo ngày tháng. Có những người quê hương là thành phố đã bị mất tên nhưng Sài Gòn vẫn còn sống mãi với thời gian. Có những người quê hương là những xóm làng Miền Tây sông nước có những lũy tre xanh rì rào với hai mùa mưa nắng, có những ruộng đồng thơm mùi lúa trổ đòng đòng và những chú mục đồng chiều chiều dẫn trâu về chuồng, có những chú gà con chiêm chiêm trong sân vườn, có những người cha ra đồng lúc gà vừa gáy, cả đời dầm mưa dãi nắng chân lấm tay bùn vất vả sớm hôm. Quê hương là bóng mẹ quê lam lũ trong căn nhà và chái bếp đơn sơ, khói lam chiều lững lờ vẩn vương quện quanh những tàng lá dừa nghiêng mình bên ao nước. Quê hương là những con sông quê bên lở bên bồi chở đưa những đám lục bình nổi trôi theo con nước lớn nước ròng, như số phận con người bấp bênh ba chìm bảy nổi trong thời chinh chiến. Quê hương là tiếng võng kẽo kẹt đưa con cùng lời mẹ ru ầu ơ trong buổi trưa hè. Quê hương là buổi hoàng hôn khi mặt trời tắt nắng sau những hàng tre, với những đàn chim gọi nhau tìm về tổ ấm, và bên kia sông có tiếng ai ru từ xa vọng lại:

*“Chiều chiều chim vịt kêu chiều,
Bâng khuâng nhớ mẹ chín chiều ruột đau,
Chiều chiều ra đứng ngõ sau,
Trong về quê mẹ ruột đau chín chiều.”*

Quê hương là những kỷ niệm của thời thơ ấu cắp sách đến trường có bạn bè và những bài học vỡ lòng được thầy cô viết trên bảng đen với trọn vẹn thương yêu. Quê hương là những trang lưu bút học trò viết cho nhau những lời giã từ thơ ngây khi những con ve sầu cất lên những lời ru buồn, da diết gọi hạ trên những hàng phượng vĩ. Quê hương là những buổi chiều mẹ đi làm về đã mệt nhọc cả ngày mà còn phải ghé chợ mua đồ nấu bữa cơm chiều, vì đắng tô canh khổ qua như muốn chia sẻ nỗi đắng cay của những người con có cha đi học tập, nhìn mẹ nhóm lửa nấu cơm, nước mắt con tự dưng chảy dài, không biết vì khói bếp cay hay vì nhớ cha trong lao tù cộng sản, hay vì thương mẹ cực nhọc tảo tần vất vả ngược xuôi nuôi đàn con dại. Quê hương là không gian bao la, là trùng dương bát ngát, là từng tấc đất ngon cỏ cành cây từ Sông Bến Hải đến Mũi Cà Mau mà những người trai Miền Nam đã hy sinh một tuổi thanh xuân chiến đấu giữ gìn bờ cõi, và giờ đây những người Thương Phế Binh sống những ngày tàn, tật nguyên bên lề xã hội. Quê hương là những mộ phần ôm áp thi hài của những Anh hùng liệt sĩ đã hy sinh trong cuộc chiến và trong những lao tù cải tạo, những người đã chết cho chúng ta được sống. Quê hương là nơi chúng ta đã sinh ra, lớn lên, và bỏ lại vì hai chữ Tự Do. Người Việt tị nạn vì phải tìm Tự Do nên đã sống tha hương trên khắp năm châu. Nhưng cho dù gần nửa thế kỷ đã trôi qua nơi đất khách quê người, tôi đã trả lời với con rằng quê hương cha mãi mãi vẫn là lá cờ vàng ba sọc đỏ và miền đất hiền hòa được gọi bằng hai chữ Việt Nam.

Trong những giờ phút của ngày tang Tổ Quốc, xin một phút mặc niệm tưởng nhớ đến những vong linh của những anh hùng tử sĩ VNCH, và xin tưởng nhớ đến những người Thương Phế Binh đã hy sinh một phần thân thể. Xin một phút mặc niệm tưởng nhớ đến những người dân vô tội đã chết trong cuộc chiến và trên đường tìm Tự Do. Xin cùng cầu nguyện cho quê hương ta sớm được thoát khỏi gông xiềng của chế độ độc tài cộng sản. Và xin trân quý và gìn giữ tình đồng hương và tình chiến hữu vì chúng ta đã không còn gì khác khi đã mất đất mẹ quê cha.

Xin trân trọng kính chào,
BS Đàng Thiện Hưng

